

paa den anden Side erklære Medaillen for tillabelig, vil det neppe kunne forsvares, at ikke Røbberstikkeren skulde være berettiget til at benytte et Maleri til Overførelse i sin lige saa selvstændige Kunstart.

Udvalget antager saaledes, at Loven bør tillige Kunstneren fuld Beskyttelse imod enhver virkelig til Salg bestemt Eftergjørelse af hans Arbejde, og at den Udskillelse, som Lovkastet vil opstille imellem Eftergjørelse i samme og forskjellig Kunstart, bør udgaae.

Naar Lovkastet nu har indskrænket Beskyttelsen mod enkeltvis Gjengivelse af Kunstnerens Arbejde til hans Levetid, medens den med Hensyn til Mangfoldiggjørelsen er udvidet til ogsaa at gjælde for et Tidsrum af 10 Aar efter hans Død, antager Udvalget, at denne Forskjel lader sig forsvare ved de i Motiverne anførte Betragtninger, men troer dog at burde gjøre opmærksom paa, at Kunstakademiet i sin Betænkning har andraget paa, at Beskyttelsen ogsaa imod den første Art af Overgreb skulde føres ud over Kunstnerens Død, og Sagen saaledes stilles lige i begge Tilfælde.

Medens dernæst Fleertallet ligeledes billiger, at Tidsfristen for Kunstnerens Eneret til en Mangfoldiggjørelse af hans Arbejde er sat til 10 Aar efter hans Død, har et Mindretal (Brock), saaledes som nedenfor vil sees, antaget, at den bør udvides til 30 Aar i Righed med, hvad der efter vor Lovgivning gjælder for Forfatterens Ret (Loven af 29de December 1857 om Eftertryk m. m.). Derimod er Udvalget enigt om, at den Ret, Udcastet tillægger den afdøde Kunstners Enke eller Børn i Overeensstemmelse med Eftertryksloven, ligeledes bør komme Forældre og Søskende tilgode. At henvise til Kunstnerens Testationsret synes ikke at kunne være fyldestgjørende, naar man i og for sig maa erkjende, hvad den nævnte Lovgivning i en beslægtet Materie har gjort, at de nævnte Slegtninge have et naturligt Krav paa at høste Fordelen af Sønnens eller Broderens Arbejde, og om en selvstændig Ret for det Offentlige til at see Kunstnerens Værk mangfoldiggjort kan der saa meget mindre være Tale, som man jo netop giver ham Ret til

ved Afhændelse i levende Live eller en sidste Villiesbestemmelse at raade over sit kunstneriske Efterladenskab.

Endnu skal Udvalget berøre de almindelige Spørgsmaal, som Lovkastets § 7 giver Anledning til. Det skjønnes da ikke rettere, end at, naar man først med Udcastet bifalder, at Lovkastet vedligeholder Kunstnerens Eneret til Gjengivelsen af hans Arbejde, om han end maatte have afhændet Originalen (§ 5), er der ikke tilstrækkelig Grund til at berøve ham samme, fordi det Offentlige har kjøbt hans Arbejde, og dette er blevet offentlig udstillet. Hvad Kunstneren har afhændet, er dog alene Originalen, og hvad der er blevet offentlig Eiendom er ene Retten til Nydelser af samme, men ikke til en Gjengivelse eller Mangfoldiggjørelse, — og at Værket er blevet tilgængeligt for Alle, og dermed Efterligningen saa meget lettere, gjør det vistnok vanskeligere for Kunstneren at værne om sin Ret og Ære, men turde netop snarest indeholde en fornyet Opfordring til at forebygge, at muligt den første den bedste Juffer eftergjør Kunstværket. Fortjener det i Udbildninger at komme til Kjendskab for en større Kreds, end dets offentlige Udstilling allerede vil sikke det, tør man trygt stole paa, at en saadan Gjengivelse vil finde Sted, og Ingen er da nærmere til at høste Fordelen deraf og nærmere til at vaage over Arbejdets værdige Fremstilling end Kunstneren selv. Skulde derhos det Offentlige ansee Sagen af almindelig Interesse, staaer det jo samme frit med Værket at afsjøre Kunstneren Retten til dets Gjengivelse, og da der jo her ene er Tale om en speciel Eftergjørelse af det særlige Kunstværk, turde der slet ikke være Grund til at nære Frygt for, at Kunstnerens Ret skulde umuliggjøre Udbildninger af Bøger eller enkelte Partier af samme. Vil man sluttelig tillægge et Kjøb fra det Offentliges Side den Betydning, at dermed ogsaa Gjengivelsen er bleven offentlig Eiendom, skjønnes det ikke rettere, end at Udcastets Regel burde udvides til ogsaa at gjælde Kunstværker, der vare udstillede i Kirker, offentlige Museer og Gallerier, hvad dog vistnok Kunstens egen Interesse siensynlig vilde forbyde.